

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 4Csp/228/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920204971
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7920204971.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobcu: Š. X., O.. XX.XX.XXXX, V. Z. X/X, Č. O. Z., právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, právne zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.200 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.200 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.200 Eur a náhrady trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy bol žalobca povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade tejto zmluvy (istiny poskytnutého úveru). Vzhľadom na to, že žalobca na predmetnú zmluvu veriteľovi uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom pred Okresným súdom Trebišov pod sp. zn.: 6C/241/2014. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.04.2015, vydaným pod sp. zn.: 6C/41/2014 - 83, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.06.2018, došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 4.127,51 EUR spolu s príslušenstvom a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasledujúce zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ“) a zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov - o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“), bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené Rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 16.05.2018, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Co/310/2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.06.2018. Vzhľadom na tieto skutočnosti a citované ustanovenie ZoOS vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha.

Ďalej citoval § 3 ods. 5 ZoOS a uviedol, že citované ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo ZoOS či z

osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie poukazuje na rozhodnutie - Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/127/2017. Na základe vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno podľa neho konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. V prejednávanej príhode je táto podmienka splnená právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.04.2015, vydaným pod sp. zn.: 6C/241/2014 - 83, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 16.05.2018, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Co/310/2017, ktorými konajúci súd priznal žalobcovi právoplatný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia celkovo vo výške 4.127,51 EUR s príslušenstvom. Vzhľadom na to, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje si právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, je zrejmé, že v prejednávanej príhode sú splnené všetky zákonom požadované podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenia zo strany súdu.

Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti v spojení s ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS, žalobcovi vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na to, že z jeho strany došlo aj k úspešnému uplatneniu porušeného práva na súde. S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5 ZoOS, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávanej príhode je naplnené a potvrdené právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.04.2015, vydaným pod sp. zn.: 6C/241/2014 - 83, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 16.05.2018, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Co/310/2017. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a v ktorom bol žalobca úspešný, spotrebiteľ si na základe vyššie uvedeného uplatňuje finančné zadosťučinenie v sume 1.200,- EUR, ktorú vzhľadom na vyššie uvedené považuje za primeranú.

K žalobe právoplatný Rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.04.2015, sp. zn.: 6C/241/2014 - 83, Rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 16.05.2018, sp. zn.: 9Co/310/2017; Predžalobnú výzvu; splnomocnenie pre právneho zástupcu.

2. Súd vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný riadne a včas vecne odôvodnený odpor, v ktorom uviedol, že nárok žalobcu popiera. V úvode citoval § 3 ods. 2 ZoOS a dodal, že dané ustanovenie je podľa neho potrebné vykladať reštriktívne. Podľa neho je potrebné pri rozhodovaní zohľadniť nielen úspech, ale aj okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Prichádza do úvahy len vtedy, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný je toho názoru, že žalobcom predložené rozhodnutia súdov v ich predchádzajúcom spore sú dostatočnou sankciou za porušenie jeho povinnosti, pričom sankcia v podobe priznania finančného zadosťučinenia je neprimerané prísne založené na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Taktiež je toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma nevznikla. Žiada súd, aby prihliadal na to, že žalobca sa domáha zaplata finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci zmluvného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený s VOP, nemal k ním žiadne výhrady a zaviazal sa ich dodržiavať. Žalovaný rozporuje aj výšku požadovaného zadosťučinenia. Okrem toho poukázal na predpoklady, ktoré majú byť podľa neho kumulatívne splnené pre priznanie nároku a dodal, že daný inštitút nesleduje reparačnú funkciu. Podľa neho má sankčnú povahu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie. Taktiež má kompenzačnú funkciu, pričom v danom prípade tým, že žalobcovi bol priznaný nárok z bezdôvodného obohatenia, niet žalobcovi spotrebiteľovi čo viac kompenzovať. Ďalej citoval časť Rozsudku NS ČR zo dňa 18.9.2002, sp. zn.: 29 Odo 652/2001 a Rozsudku NS ČR, sp. zn.: 30Cdo 1747/2014. Konanie žalobcu formou podania takejto žaloby podľa neho nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko žalobca mal možnosť brániť sa v počiatkoch podpisovania zmluvy a napriek tomu bol úplne ľahostajný.

K odporu priložil splnomocnenie pre právneho zástupcu.

3. Súd uznesením zrušil platobný rozkaz a umožnil žalobcovi vyjadriť sa k odporu. K podanému odporu žalovaného žalobca uvádza, že s argumentáciou žalovaného v podanom odpore nesúhlasí, nakoľko túto je potrebné považovať za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu právnu úpravu ani rozhodovaciu prax v obdobných konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tvrdenia žalovaného je potrebné považovať za zavádzajúce, keďže žiaden právny predpis totiž nikde nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť deklarovanú žalovaným, a to tú, že „porušenie práva nie je už možné napraviť inak“. Uvedené si žalovaný buď iba domyslel alebo prebral z právneho ustanovenia, ktoré nie je možné aplikovať a ktoré upravuje odlišný nárok z iného záväzkového vzťahu, napríklad zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, kde z rozhodovacej praxe súdov vyplýva prednosť napríklad vydania bezdôvodného obohatenia zo strany veriteľa, pred náhradou škody zo strany štátu alebo napríklad prednosť iného zadosťučinenia, napríklad ospravedlnenia pred nemajetkovou ujmom pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva. Argumentácia žalovaného nápadne navodzuje dojem o výklade týchto právnych noriem, ktoré však s prejednávanej prípadom nesúvisia. Je taktiež podľa neho nutné konštatovať, že tvrdenie o tom, že právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi patrí ak právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo napríklad premlčané, je v priamo rozpore s ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS, nakoľko v zmysle tam stanovených podmienok, sa na vznik takého práva explicitne vyžaduje jedine úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti na súde, ktoré predchádza vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, zruší rozhodcovský rozsudok, určí neprijateľnú zmluvnú podmienku a pod.

Pokiaľ ide o žalovaným tvrdený sankčný charakter daného inštitútu, tak s tým žalobca nesúhlasí, nakoľko zrejším účelom predmetného ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia), ako aj potrestať za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia). Súdny konajúce v tejto veci v Rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.04.2015, vydaným pod sp. zn.: 6C/41/2014 - 83 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 16.05.2018, vydaným v konaní vedenom pod sp.zn.: 9Co/310/2017 deklarovali porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci rozhodli o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z príslušných ustanovení ZoSÚ a OZ. Predmetné rozhodnutia teda nepredstavovali sankciu ako to žalovaný nesprávne uvádza. Boli nájdením práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Odôvodnenia uvedených súdnych rozhodnutí tak v plnom rozsahu podporujú argumentáciu žalobcu a prispievajú k správnosti jeho záverov, nakoľko deklarujú, že veriteľ nerešpektoval právnu úpravu o ochrane spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nepostupoval s odbornou starostlivosťou a pod.

Vo vzťahu k absencii vzniku ujmy na strane žalobcu poukázal na znenie § 3 ods. 5 ZoOS účinného do 10.6..2013 a po 10.6.2013.

Z uvedeného podľa žalobcu opäť vyplýva len to, že žalovaný uvádza fabulované podmienky, pre ktorých nesplnenie nemá mať žalobca nárok na primerané finančné zadosťučinenie, čo je v rozpore s toho času platným a účinným ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS.

Okrem toho je podľa neho nutné konštatovať, že ujma mu vznikla, minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou vymáhaním údajných nárokov žalovaného, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemal nárok, v dôsledku čoho žalobca spotrebiteľ bol nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Celý tento zdĺhavý a náročný postup, bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu. Zároveň poukazuje na to, že primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané práve do kompetencie súdu, kde v obdobných prípadoch súdy priznávali neraz podstatne vyššiu sumu finančného zadosťučinenia, než akú si v tomto konaní uplatňuje žalobca. Z uvedeného dôvodu trvá na tom, že suma vo výške 1.200,- EUR je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, dlhotrvajúceho procesu hájenia jeho práv primeraná.

K žiadosti žalovaného, aby súd posudzoval konkrétne okolnosti prípadu ich zmluvného vzťahu žalobca uviedol, že predmetná obrana by mohla mať svoje miesto v pôvodnom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o vydaní bezdôvodného obohatenia a dokazovali sa okolnosti uzavretia samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj opomenutie povinnosti zo strany veriteľa dodržiavať obligatórne ustanovenia vyššie citovaných právnych predpisov (okrem toho vzhľadom na skutočnosť „ex lege“ neplatnosti kogentných právnych noriem je odkaz na zavinenie žalobcu bezpredmetný). V tomto konaní je vyššie uvedené tvrdenie žalovaného podľa žalobcu nadbytočné okrem iného z dôvodu, že v pôvodnom

konaní už bolo deklarované porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa, ku ktorému došlo predovšetkým tým, že žalobca aktívne konal, nakoľko sa žalovaný snažil vymôcť od spotrebiteľa plnenie, ktoré mu podľa spotrebiteľského práva nepatrilo, čo viedlo k vzniku súdneho konania v ktorom bolo porušenie spotrebiteľovho práva deklarované. Žalovaný mohol vzniku súdneho sporu zabrániť (a porušenie práva nedokončiť) napr. snahou o uzatvorenie zmluvy, mimosúdne a podobne, čím by k vzniku podmienky „úspešného uplatnenia práva“ na súde nedošlo, pričom v konaní postupoval aj konaním na odvolacom súde, a to napriek názoru vyslovenému okresným súdom, pričom konanie tým ďalej zbytočne predĺžil a odvolací súd následne potvrdil rozhodnutie okresného súdu.

Celá obrana žalovaného je preto podľa žalobcu zovšeobecnená, bezpredmetná pričom názory žalovaného sú niekoľko krát opakované a predstavujú skôr len akýsi názor - pocit nesúhlasu s pre neho prísnu právnou normou. Odkaz na rozhodnutie českého súdu z roku 1998 vydané navyše v obchodnej veci uvedené len umocňuje a nemá význam sa k tomu bližšie vyjadrovať.

Žiadne z tvrdení žalovaného podľa neho nekorešponduje s danou konkrétnou platnou právnou normou - ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS, o ktorú žalobca opiera svoj nárok ako ani s rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach, a to aj vo vzťahu k samotnému žalovanému.

K výške uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia žalobca poukazuje na to, že táto predstavuje iba nepatrné finančné zadosťučinenie v porovnaní so sumou, ktorú sa žalovaný snažil od spotrebiteľa nezákonne vymôcť a tým výrazne ohrozil jeho majetkovú stabilitu. Vzhľadom na vyššie uvedené možno podľa žalobcu konštatovať, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS, ktorými sú:

- žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa - bolo jasne preukázané, že žalobca v predmetnom prípade toto postavenie má, ako to konštatoval aj OS Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn.: 6C/41/2014,
- zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo ZoOS alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa,
- spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde,
- právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá.

V uvedenej otázke odkazujeme na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú jeho argumentáciu a to najmä Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 30.01.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Cdo/127/2017, Rozsudok Krajského súdu Prešove zo dňa 11.06.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 3Co/56/2019, Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26.03.2015, vydaný pod sp. zn.: 12Co/127/2013 - 105,

V tejto súvislosti ďalej poukazuje na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobca poukazuje na aktuálne znenie čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Dané konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom v konaní vedenom pod sp. zn.: 5ECdo/192/2014.

4. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

5. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a vyjadreniami na pojednávaní a zistil tento skutkový stav veci:

6. V konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 6C/41/2014 sa domáhal žalobca ochrany svojich spotrebiteľských práv a to v súvislosti so Zmluvou o úvere č. 9082743 zo dňa 9.10.2007, na základe ktorej bol žalobcovi ako dlžníkovi poskytnutý spotrebiteľský úver (ďalej len „zmluva o úvere“). Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.4.2015, sp. zn. 6C/41/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.6.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.6.2018, sp.zn.: 9Co/310/2017, bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 4.127,51 Eur skrz porušenie povinnosti žalovaného podľa ZoSÚ s následkom určenia daného úveru za bezúročný a bez poplatkov.

7. Žalobca si od žalovaného uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.200 Eur.

8. V danom prípade je nesporné, že ide o spotrebiteľský právny vzťah.

9. Za sporné súd považuje tvrdenia strán ohľadom splnenia predpokladov zo strany žalobcu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako aj výšku zadosťučinenia.

10. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

11. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa tretej vety § 3 ods. 5 ZoOS platného a účinného po 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

14. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (na porovnanie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy. Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS, zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vznikutej ujmy. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn.: 6Cdo/127/2017).

15. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne závery Najvyššieho súdu SR v obdobnej veci, súd konštatuje, že nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodný. Pre úspešné uplatnenie daného nároku je potrebné súdu preukázať:

- žalobca má mať postavenie spotrebiteľa a v pôvodnom spore, ktorým si uplatňoval svoje spotrebiteľské práva vystupoval ako žalobca,
- zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo ZoOS alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa,
- spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde,

- právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá.

16. Žalobca preukázal, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 6C/41/2014 sa domáhal v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, aby mu žalovaný vydal bezdôvodné obohatenie, ktoré mu vzniklo na základe určenia súdu, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Uvedené rozhodnutie tunajšieho súdu bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 16.5.2018, sp.zn.: 9Co/310/2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.6.2018. V danom konaní bol úspešný o čom svedčí aj druhý výrok daného rozsudku, ktorým súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu. Pri rozhodovaní o trovách teda súd zohľadnil zásadu priznania trov podľa úspechu v konaní z čoho jasne vyplýva, že žalobca bol plne úspešný pri domáhaní sa jeho práv zo spotrebiteľského vzťahu. Žalobca teda preukázal splnenie všetkých potrebných predpokladov pre priznanie finančného zadosťučinenia.

17. Neobstojí argumentácia žalovaného, v zmysle ktorej je potreba preukázať reálnu ujmu, ktorá mu vznikla porušením povinnosti žalovaného a to s poukazom na § 3 ods. 5 ZoOS účinného v čase uplatnenia nároku na súde, podľa ktorého zákon nepredpokladá preukázanie skutočnej ujmy na strane žalobcu. Napokon treba skonštatovať, že žalobca preukázal súdu, že mu reálna ujma vznikla a to jednak z dôvodu, že žalovaný od neho dlhodobo nezákonne požadoval a prijímal platby, ktoré mu nepatrili v dôsledku čoho sa žalobca musel za účelom ochrany jeho práv obrátiť žalobou na súd. Okrem toho žalovaný popieral nárok žalobcu v konaní, podal voči nemu odvolanie, predlžoval tým celý proces a tým bránil žalobcovi disponovať s majetkom, ktorý mu patril po dlhšiu dobu bez toho, aby sa čo len pokúsil uzavrieť so žalobcom mimosúdnu dohodu či zmier. Tvrdenia žalobcu ohľadom skutočností týkajúcich sa danej ujmy žalovaný výslovne nepoprel, k replike žalobcu sa po výzve súdu ani nevyjadril. Z uvedeného dôvodu si súd osvojil skutkové tvrdenia žalobcu.

18. Priznané finančné zadosťučinenie musí byť primerané. Primeranosť súd hodnotí individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a súd pri ňom nie je viazaný zákonom, uplatňuje pri hodnotení a rozhodovaní voľnú úvahu. V danom spore žalobca požaduje od žalovaného zadosťučinenie vo výške 1.200 Eur. Súd pri rozhodovaní o primeranosti finančného zadosťučinenia zohľadnil intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa (porušenie povinnosti uviesť v zmluve zákonom predpísané náležitosti podľa ZoSÚ); výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným (viac ako 4.342,92 Eur), ktoré žalovaný od žalobcu požadoval na základe zmluvy; dĺžku trvania závadného stavu (od uzatvorenia zmluvy 9.10.2007 až do právoplatného rozhodnutia 20.6.2018, teda viac ako 10 rokov); objektívnu spôsobilosť vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu (znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného); žalobca bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu.

Podľa názoru súdu je evidentné, že v prípade ak by sa žalobca nebránil podaním žaloby na súde, došlo by k nezákonnému preplácaniu úveru zo strany žalobcu, na čom by sa žalovaný bezdôvodne obohatil vo výške 4.342,92 Eur.

Vzhľadom na uvedené skúmané podmienky a okolnosti, od ktorých sa odvíja výška zadosťučinenia je súd toho názoru, že žalobcom požadovaná výška je primeraná. S poukazom na rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach je súd toho názoru, že žalobcovi možno priznať finančné zadosťučinenie vo výške ako to požaduje žalobca, lebo všetky skúmané podmienky, ktoré majú vplyv pre rozhodnutie súdu o primeranosti výšky zadosťučinenia boli súdu žalobcom preukázané.

Súd má za to, že finančné zadosťučinenie vo výške 1.200 Eur je primerané a bude zároveň viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a bude ho viesť k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

22. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s citovaným ustanovením § 255 ods. 1 CSP a teda priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, lebo žalobca mal v konaní plný úspech. O výške náhrady trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.